

ЉУБОМИР СИМОВИЋ

ЧУДО У ШАРГАНУ

ЈУГОСЛОВЕНСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ БЕОГРАД

ЧЕТВРТАК, 2. ЈУН

LJUBOMIR SIMOVIĆ

THE MIRACLE IN ŠARGAN

YUGOSLAV DRAMA THEATRE BELGRADE

THURSDAY, 2ND JUNE

Фото: Небојша Бабић

Режија, адаптација, сценографија и избор музике:	Direction, adaptation, set design, and music selection:
ЈАГОШ МАРКОВИЋ	JAGOŠ MARKOVIĆ
Костимографкиња: ЛАНА ЦВИЈАНОВИЋ	Costume design: LANA CVIJANOVIĆ
Сценски говор: ЉИЉАНА МРКИЋ ПОПОВИЋ	Stage speech: LJILJANA MRKIĆ POPOVIĆ
Дизајн светла: ДЕЈАН ДРАГАНОВ	Light design: DEJAN DRAGANOV
Асистенткиње костимографкиње: МИЛЕНА ГРОШИН, МИНА КРСТАЈИЋ	Costume design assistants: MILENA GROŠIN and MINA KRSTAJIĆ

Улоге Cast

Иконија: АНИТА МАНЧИЋ	Ikonija: ANITA MANČIĆ
Госпава: ТАМАРА ДРАГИЧЕВИЋ	Gospava: TAMARA DRAGIČEVIĆ
Цмиља: САЊА МАРКОВИЋ	Cmilja: SANJA MARKOVIĆ
Анђелко: МИОДРАГ ДРАГИЧЕВИЋ	Andelko: MIODRAG DRAGIČEVIĆ
Миле: МАРКО ЈАНКЕТИЋ	Mile: MARKO JANKETIĆ
Ставра: МИЛОШ САМОЛОВ	Stavra: MILOŠ SAMOLOV
Просјак: НЕНАД ЈЕЗДИЋ	The Beggar: NENAD JEZDIĆ
Скитница: БОРИС ИСАКОВИЋ	The Vagabond: BORIS ISAKOVIĆ
Јагода: ЈОВАНА БЕЛОВИЋ	Jagoda: JOVANA BELOVIĆ
Вилотијевић: НЕБОЈША ДУГАЛИЋ	Vilotijević: NEBOJŠA DUGALIĆ
Иследник: СЛОБОДАН ТЕШИЋ	The Investigator: SLOBODAN TEŠIĆ
Манојло: ЉУБОМИР БАНДОВИЋ	Manojlo: LJUBOMIR BANDOVIĆ
Танаско: АЛЕКСЕЈ БЈЕЛОГРЛИЋ	Tanasko: ALEKSEJ BJELOGRLIĆ

Фото: НЕБОЈША БАБИЋ Photo: NEBOJŠA BABIĆ

Представа траје 2 сата и 15 минута The play is 2 hours and 15 minutes long

ПИСАЦ

Зашто се ова драма чија је основна тема патња, одиграва у некој убојој периферијској кафани? И зашто су личности у њој људи без „високе свести“, без „мисије“, без великог задатка – лопов, проститутка, скитнице, бескућник?

Зато што мене, у овом случају, није привукла она побуњеничка херојска, прометејска, изабрана патња, на којој можемо да завидимо, него она незаслужена, случајна, наметнута, која нас понижава, јер трпимо, а не видимо јој смисла ни разлога. Такву сцену и такве људе, какви су у овој драми, изабрао сам баш зато да бих могао да искажем слутњу да можда свака патња – па и она нехеројска – крије у себи неки битан смисао.

Из *Кашалоја 21. Стеријино позорје*, 1976.

Љубомир Симовић (Ужице, 1935)

У родном граду завршио је основну и средњу школу, а дипломирао је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, на Катедри за југословенску књижевност и српскохрватски језик. Током 1968. похађао је курс италијанског језика и културе, који у Санта Маргерити Лигуре организује Универзитет у Ђенови.

Године 1988. Симовић је изабран за дописног члана, а 1994. за редовног члана Српске академије наука и уметности, с приступном академском беседом *Стерија међу маскама*.

Објавио је неколико песничких књига (*Словенске елетије*, *Весели трбови*, *Последња земља*, *Шлемови*, *Уочи шрећих њешлова*, *Субоша*, *Видик на две воде*, *Ум за морем*, *Десет обраћања Ботороци Тројеруци хиландарској*, *Источнице*, *Горњи град*, *Игла и конач*, *Љуска од јајеша*, *Тачка*, *Планеша Дунав*) и четири драме: *Хасанајница* (1973), *Чудо у „Шарјану“* (1974), *Пушјујуће позориште Шойаловић* (1985) и *Бој на Косову* (1988, 2002). Плодан је и у другим жанровима, као есејиста, путописац па и писац романа-хронике *Ужице са вранама*.

Дела су му превођена на многе језике света, а драме, највише *Шойаловић*, изведене у Француској, Швајцарској, некадашњој Чехословачкој, Пољској, Канади, Словенији, Македонији, Јужној Кореји, Јапану, Колумбији, Турској, Мароку. Драма *Чудо у Шарјану* преведена је чак два пута на француски језик и доживела је исто толико поставки.

За своја дела, Симовић је добио бројне књижевне и позоришне награде – оне по именима писаца: Змаја, Бранка Миљковића, Ракића, Стерије, Јоакима Вујића, Диса, Десанке Максимовић, Лазе Костића, Стевана Митрова Љубише, Исидоре Секулић (и Исидоријана), Ђуре Јакшића, Рада Драинца, Васка Попе, Јована Дучића, Миће Поповића, Филипа Вишњића, Извијскара Његошева, Доситеја Обрадовића, Љубомира Ненадовића, уз које пристају и Жичка хрисовуља, Златан крст кнеза Лазара, Вукова награда, награда Српске књижевне задруге, Златни кључ Смедерева, Рачанска повеља и Беловодска розета.

РЕДИТЕЉ

Дивим се Љубином дару. Осуђује грех, али не и грешника. Воли живот и воли човека какав год да је.

(...) *Како је ирсијуио „Чудо у Шарјану“, Марковић каже:*

Као неки српски Шагал и Маркес. Ето тако сам га, и из тога сам га режирао. И то на „Ви“ са Симовићем! Не на „ти“, и надам се да се то види. Што је говорио професор Беловић дивни: „Нисам са Нушићем на ‘ти’“, е па нисам ни ја са Симовићем. Препознајем класику, а ово јесте класика.

Волим Југословенско драмско позориште, и ове глумце... Баш ми је лепо. Нисмо прескакали, нисмо забушавали, сваку пробу и сваку фазу смо поступно радили и одрадили и дали се до максимума. Благо нама на томе. То је и спас од стварности. Рад је спас. А када радиш шта волиш, са онима које цениш и волиш, и они тебе, боме, онда мораш бити захвалан.

Разговор водила Сузана Судар
(*nova.rs*, 31. март 2022)

ЈАГОШ МАРКОВИЋ

Дипломирао позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду 1987, у класи проф. Борјане Продановић и Светозара Рапајића.

У Југословенском драмском позоришту поставио је представе: *Пушјујуће позориште Шојаловић*, *Враћ од стиакла*, *Тако је (ако вам се тако чини)*, *Уображени болесник*, *Сумњиво лице*, *Говорница*, *Скуј*, *Бојојављенска ноћ*. Представа *Скуј* гостовала је на многим фестивалима и готово увек је брала награде.

Режирао педесет и више представа у земљи и иностранству, а међу најзначајније убрајају се: *Госпођа министарка*, *Хасанагиница*, *Антигона*, *Ожалошћена породица* (Народно позориште) и *Пейлеућа*, *Фиарова женидба* (Опера НП у Београду); *Породичне приче*, *Господа Глембајеви*, *Јесења соната* (Атеље 212); *Каће Кайуралица*, *Декамерон* (НП Сомбор); *Лукреција илићи Ждеро* (Позориште на Теразијама); *Галеб*, *Филумена Маршурано* и опера *Кармен* (ХНК Ивана пл. Зајца); *Лукреција о бимо рекли пожерух* (Ријечке летње ноћи); *Учене жене* (ХНК Сплит); *Чарја од стио њеиљи* (БДП); *Таршиф*, *Хекуба* (ЦНП); *Сан леиње ноћи* (Позориште „Бошко Буха“). За јубилеј Краљевског позоришта Драматен у Шведској поставио *Кристиину*; а 2014. први редитељ из Србије који после ратова деведесетих режира на Дубровачким љетним играма (*Ромео и Јулија*).

Редитељ Марковић је добитник више од педесет струковних, фестивалских и државних награда од којих се издвајају: Награда „Бојан Ступица“, Награда ослобођења Београда, Тринаестојулска награда, Награда за свекупан допринос стваралаштву Црне Горе, Награда града Подгорице, Награда „Мића Поповић“, неколико награда „Златни ћуран“ и „Ардалион“, Стеријина и Нушићева награда.

У Бугарској је одржан фестивал „Балкан чита Јагоша“ у оквиру кога су четири редитеља радила његов текст *Говорница*.

КРИТИКА

(...) Проблем са инсценацијом драмских дела Љубомира Симовића понајпре је у односу текста и редитељског поступка. Јер, како редитељски приступити његовим песничко-драмским причама? Шта с њима урадити а грубо не разбити и не нарушити њихову филигрански нежну песничку структуру? Како сценски третирати поетски језик Симовићевих драмских јунака или нагли прелазак њихових драмских исказа у стих? Како се редитељски (али и глумачки) носити са фино нијансираним карактерима које је писац прецизно дефинисао а који лавирају између натурализма и стилизације, намерно застајују између различитих литерарних проседеа као између наизглед неспојивих светова?

(...) Проблем судара Симовићевог специфичног драмског рукописа и примењеног редитељског поступка постаје још израженији када се инсценације подухвати аутор такође наглашеног поетског сензибилитета, што је, рецимо, случај са Јагошем Марковићем. И он, наиме, мисли у сценским сликама, и он барата снажним метафорама и још интензивнијим емоцијама које, међутим, ствара аутентичним театарским средствима, неретко се публици представљајући као песник позорнице.

Представа почиње кишом. Она пада и код Симовића. И овде, као и у драми, киша је упорна, досадна и увлачи се у кости; од ње се

бежи с улице, блатњаве, периферијске – било где, па и у кафану која носи име по топониму из Западне Србије, а можда и по змији шарки. Код Марковића који је и аутор сценографије, међутим, киша има библијске размере, пада ко-зна-од-када и одавно је пробила натрулу кровну конструкцију страћаре у коју је кафана смештена, поплавила је ентеријер, натопила столове и столице, дупке је испунила све чаше и тањире, натерала кафански персонал и ретке госте да кроз кафану ходају балансирајући преко импровизованих коридора начињених од дасака, а они се клизају, падају, квасе одећу... Ретко ко овде уопште више и примећује воду.

Типично јагошевска метафора је снажна, мада можда претерана у односу на драмски текст, али свакако је ваљано сценски реализована, а отворила је и простор за разигравање редитељеве маште и додатна глумачка разигравања. Постала је, с једне стране, неком врстом сценске условности на коју гледалац пристане, а које постаје свестан тек с времена на време, када буде активирана њена најповршнија функција на плану мизансцена. С друге стране – била свесна воде на позорници или не – публика свакако мора да осети погубни утицај влаге; с њом мора да се саживи. И управо у том смислу, дакле безмало на подсвесном нивоу, ова Марковићева киша и сценска поплава постају моћни елементи који дефинишу атмосферу једног натрулог, обесмишљеног и на потоп осуђеног света.

То је, дакле, амбијент у којем се има догодити чудо, овде ће се, на име, стећи сви јунаци ове дирљиве, трагичне и опомињуће приче о узалудности и бесмислу сваког човековог напора да чини добро и буде исправан. Ову причу Јагош Марковић на сцену поставља с пуним уважавањем Симовића, сигурном редитељском руком он води глумце из једне у другу сцену, не пада у искушење да редитељским средствима надграђује текст или да му на било који начин контрира; напротив, ни једним елементом који би припадао категорији спољашњих средстава, он не нарушава динамику радње, нити угрожава ритам глумачке игре, а она је, такође, на линији афирмације сваке Симовићеве речи. Притом, Марковић пажљиво води рачуна да у поетској равни донекле ишчашени и литерарно већ онеобичени ликови не изађу из сфере фино нијансиране фарсичности и не склизну у ка-

рикатуралност, да их киша, вода и навлажене даске по којима неспретно ходе не би скренуле с трасе коју савршено одређује драмски текст.

У тако успостављеном контексту редитељ постепено развија и води сценску причу ка актуелизацији, показује да је тема којом се бавио Љуба Симовић и те како присутна и данас, да су идеје још давно записане у драми *Чуго у Шарпану* и даље примењиве на стварност у којој живимо, а да проблеми с којима су суочени актери драме истим интензитетом муче и данашњицу. Марковић пушта да Симовићеве упозоравајуће реплике одзвањају, али их не усмерава ка политикантској димензији наше стварности. И добро је што је тако, јер политички аспект Симовићеве драме само је један од сегмената његове приче у којој политичар прогледа тек када изгуби своју друштвену позицију, а наново губи моћ вида кад се врати свом јаловом политичком ангажману; али то је, уједно, и прича о војницима којима је чудо уместо олакшања донело губитак солдатске части, о несрећи која ничему није научила оне које је снашла, или о трагичној збрци узрокованој најбољим намерама, но у стварности која није спремна на доброту.

(...) Ово *Чуго у Шарпану* чека светла будућност, видеће га много гледалаца, а већ је уследио и позив на овогодишње Стеријино позорје.

Александар Милосављевић
(РТС Радио Београд 3. програм)

ТЕШКА КИША

(...) Када се представа посматра у целини, она има много од рукописа Јагоша Марковића који смо виђали и на другим његовим представама овог позоришта (*Врати од стакла*, *Путијујуће позориште Шойаловић...*). Јагош се јако труди да у свим својим представама има пуно јаких емоција које ће бити дочаране узбудљивом и гласном музиком и сценским ефектима који се дуго памте.

(...) Јагош Марковић је био обзиран према Симовићевом тексту. Музичка основа су изворне народне песме и кола који лепо одражавају емотивност Симовићевих ликова. Штрих је сведен, без непотребне актуелизације и са акцентом на глумце који јасно и разговетно говоре текст (сценски говор Љиљана Мркић Поповић).

(...) Највећа вредност представе су глумци, а најјачи утисак су оставили млађи глумци. Сања Марковић и Јована Беловић су изврсне карактерне глумице и оне су успеле да пронађу гесте којима су обележиле своје ликове. Миодраг Драгичевић унео је пуно енергије у лик Анђелка. Марко Јанкетић направио је јако добру трансформацију, а Алексеј Бјелогрић је префињеношћу учинио лик војника Танаска поетичним.

(...) Средња генерација, Анита Манчић (Иконија), Милош Самолов (Ставра), Ненад Јездић (Просјак), Борис Исаковић (Скитница), Небојша Дугалић (Вилотијевић), Слободан Тешић (Иследник) и Љубомир Бандовић (официр Михајло) дали су свој високи стандард с тим што нису пропустили да повремено, тамо где могу, јаче направе комични ефекат.

Марина Миливојевић Мађарев
(Време, 7. април 2022)

ЧУДО КАО ЖИВОТНИ ПРИНЦИП

Чему бисмо се надали, ако не верујемо у чуда, поентира Ставра, више кафански инвентар, него гост (добар Милош Самолов), у *Чуду у Шарјану*, песника Љубомира Симовића. Иако је написао можда најбоље драмско штиво у нашем језику, Симовић је песник у античком смислу, јер његове драме, а нарочито *Шарјан* спадају у драмско песништво.

Лако, природно, органски, Симовић тка драмску причу као урбану легенду, у којој је све могућно, док је човек жив, а и

после тога. Двојица мртвих војника, Манојло (карактеристичан Љубомир Бандовић) и његов посланик, Танаско (атрактиван Алексеј Бјелогрић) држе чврсто ту магијску линију радње, и даље у давно завршеном рату, немоћни да се смире у смрти. Просјак (потресан Ненад Јездић), примивши на себе боли паћеника, учинио им је „медвеђу“ услугу, јер се човек, изгледа, само патњом дефинише, доказује и правда пред судбином. У кафани Шарган, под вечитом кишом, гоздарица Иконија (већ митска у тој улози Анита Манчић), са својом келнерицом Цмиљом из Кремана (изврсна, будућа дива ЈДП Сања Марковић), Ставром, који више и не одлази из Шаргана, где резонира о души и политици, Анђелком, ситним кримосом, коме је јатак при ретким изласцима из затвора (очекиван Миодраг Драгичевић), са гостима, Јагодом (трагикомична Јована Беловић), Скитницом, који и сам носи грех предака као мотив (сјајан Борис Исаковић), као и са Госпавом, проститутком, која, као све жене, осим Иконије, сања о простом породичном животу, удаји и спасењу (неочекивана, дивна Тамара Драгичевић), гаца по апокалиптичном муљу, не учествујући у политици, али и не бранећи се од ње. Миле, вечити агитатор и политикант (простудиран, прави позоришни догађај Марко Јанкетић), као и Вилотијевић, апаратчик, који „зглајзне“, па се поврати, а има око једини за мртву војску и Госпавине кржаве руке, само док је губитник и паћеник (упечатљив Небојша Дугалић), замишљени као овоземаљска противтежа Небу (доброта, патња и самилост), у представи Јагоша Марковића помало су се утопили у

извесну приземност позоришне метафоре, која се повремено косила са поетским Симовићевим реализмом.

(...) Већ проверени тумач Симовићевог дела (*Хасанаџиница*, *Шојаловићи*), Јагош Марковић је, легитимно, оформио манир, парадокс на који чита Симовићев поетски, као психолошки реализам, увек у гротескном кључу, са превише детаља, јарким бојама, без валера, егзалтирано, претерано близу данашњици (догађаји у Украјини). Костим Лане Цвијановић добро је одсликавао Симовићеву поетику.

Велики догађај за ЈДП и наш театар.

Драгана Бошковић
(*Вечерње новости*, 5. април 2022)

WRITER

ЉУБОМИР СИМОВИЋ (УЖИЦЕ, 1935)

He finished elementary and secondary school in his hometown and then he moved to Belgrade and enrolled in the Faculty of Philology, where he graduated from the Department of Yugoslav Literature and Serbo-Croatian Language.

Simović became a correspondent member of the Serbian Academy of Sciences and Arts on 15 December 1988; since 27 October 1994, he has become a regular member.

He wrote several poetry books, four plays, one novel, several books of essays, and travel books.

His most successful play abroad is *The Šopalović Travelling Troupe*; the play has been published in numerous languages: French, English, Polish, Czech, Slovak, Russian, Romanian, Breton, Korean, Slovenian, Macedonian, Spanish, Bulgarian, and Ukrainian; the play has been staged in more than fifty theatres in France, also in Belgium, Switzerland, Czech Republic, Slovakia, Poland, Canada, Slovenia, Macedonia, South Korea and in the French Theatre in Casablanca, Morocco. In addition, *The Miracle in Šargan* has been staged twice in France.

Ljubomir Simović received numerous literary awards and recognitions – the Zmaj Award, the Branko Miljković Award, the Milan Rakić Award, the Sterija Award, the Joakim Vujić Award, the Vladislav Petković Dis Award,

the Desanka Maksimović Award, the Laza Kostić Award, the Stevan Mitrov Ljubiša Award, the Isidora Sekulić Award, the Đura Jakšić Award, the Rade Drainac Award, the Vasko Popa Award, the Jovan Dučić Award, the Mića Popović Award, the Filip Višnjić Award, the Izviiskra Njegoševa Award, the Dositej Obradović Award, the Ljubomir Nenadović Award, as well as the Žička Hrisovulja, the Golden Cross of Tsar Lazar, the Vuk Award, the Serbian Literary Guild Award, the Golden Key of Smederevo, the Račak Charter, and the Bela Voda Rose Window.

DIRECTOR

JAGOŠ MARKOVIĆ

He graduated in Theatre Directing at the Faculty of Dramatic Arts in Belgrade in 1987, from the class of Borjana Prodanović and Svetozar Rapajić.

He directed over fifty plays in Serbia and abroad, including *Kate Kapuralica* (the National Theatre Sombor), *Romeo and Juliet* (the "Boško Buha" Theatre), *Midsummer Night's Dream* (the Yugoslav Drama Theatre), *The Comedy of Errors* (the Montenegrin National Theatre), *Hecuba* (the Royal Theatre "Zetski dom"), *Electra* (the BELEF Theatre), *Little Red Riding Hood* (the "Boško Buha" Theatre), *Lukrecija* (the Theatre on Terazije), *The Miser* (the Yugoslav Drama Theatre), *Mrs. Cabinet Minister's Wife* (the National Theatre), *Hasan-aga's Wife* (the National Theatre), *The Seagull* (the Croatian National Theatre Ivan pl. Zajc), *Filumena Marturano* (the Croatian National Theatre Ivan pl. Zajc). For the jubilee of the Royal Dramatic Theatre in Sweden, he directed Queen Christina, and in 2014, he became the first director from Serbia to direct a play at the Dubrovnik Summer Festival (*Romeo and Juliet*).

As a stage director, Marković won about fifty awards from his peers, as well as festival and state awards, including the "Bojan Stupica" Award, Belgrade Liberation Award, "July 13th" Award, "Mića Popović" Award, the Award for his overall contribution to art in Montenegro, Award of the City of Belgrade, Award of the City of Podgorica, the Sterija Award, several "Zlatni ćuran" and "Ardalion" awards, etc.

In Bulgaria, there was a festival "Balkans Is Reading Jagoš", including four directors who directed his play *Phone Booth*.

REVIEWS

(...) The problem with the staging of Ljubomir Simović's plays is primarily in the relationship between the text and the directorial procedure. How to approach his poetic-dramatic stories as a director? What to do with them without rudely breaking and disrupting their delicate poetic structure? How to treat the poetic language of Simović's dramatic heroes on the stage or the sudden transition of their dramatic statements into verse? How do directors (and actors) deal with finely nuanced characters that the writer has precisely defined and that maneuver between naturalism and stylization, deliberately stopping between different literary prose as if between seemingly incompatible worlds?

(...) The problem of the collision between Simović's specific dramatic manuscript and the applied directing procedure becomes even more pronounced when the director possesses just as emphasized poetic sensibility, which is, for example, the case with Jagoš Marković. Namely, he thinks in stage paintings, and he searches with strong metaphors and even more intense emotions, which, however, he creates with authentic theatrical means, often presenting himself to the audience as a stage poet.

The play starts with rain. It also rains in Simović's play. Here, as in the drama, the rain is persistent, annoying, and creeping into the bones; one escapes it from the street, muddy, peripheral – anywhere, even in a tavern named after a toponym from Western Serbia, and maybe after a viper. However, with Marković, who is also the author of the scenography, the rain has biblical proportions, it has been falling for a long time and it has long ago broken through the rotten roof structure of the shack in which the café is located, flooded the interior, soaked tables and chairs, glasses, and plates, made the bar staff and rare guests walk through the bar balancing over improvised corridors made of boards, and they slide, fall, and wet their clothes... Rarely does anyone here notice water at all.

Typically, Jagoš's metaphor is strong, although perhaps exaggerated in relation to the dramatic text, but it was certainly finely realized on the stage, and it also opened the space for playing with the director's imagination and additional plays by the actors. It has become, on the one hand, a kind of a stage conditionality to which the viewer agrees, and which he becomes aware of only from time to time when he activates its most superficial function on the *mise-en-scène* level. On the other hand

– whether it is aware of the water on the stage or not – the audience must certainly feel the devastating effects of moisture; it must come to terms with it. And in that sense, almost on a subconscious level, this Marković's rain and stage flood become powerful elements that define the atmosphere of a rotten, meaningless and doomed world.

Aleksandar Milosavljević
(Radio Belgrade 3)

HEAVY RAIN

(...) When the play is viewed as a whole, it has many traits of Jagoš Marković that we have seen in his other plays in this theater (*Glass Neck*, *The Travelling Troupe Šopalović*, etc.). Jagoš tries very hard to create a lot of strong emotions in all his performances, which are evoked by exciting and loud music and stage effects that will be remembered for a long time.

(...) Jagoš Marković was considerate of Simović's text. The musical base are original folk songs and kolos that beautifully reflect the emotionality of the characters. The stroke is reduced, without unnecessary actualization and with an emphasis on actors who speak the text clearly and unambiguously (stage speech by Ljiljana Mrkić Popović).

(...) The greatest value of the play is the ensemble, and the strongest impression was left by the younger actors. Sanja Marković and Jovana Belović are excellent character actresses and they managed to find gestures that marked their characters. Miodrag Dragičević put a lot of energy into the character of Anđelko. Marko Janketić made a very good transformation, and Aleksej Bjelogrić made the character of the soldier Tanasko poetic with his sophistication.

Marina Milivojević Mađarev
(*Vreme*, 7th April 2022)